

Milé sestry, milí bratři,

vím, že Velikonoce jsou již pár týdnů za námi, ale nedávno jsem slyšela jedno kázání, které mě přivedlo na myšlenku, o kterou bych se s vámi dnes ráda podělila.

Bible je kniha, ve které se vše propojuje, spojuje slova, malé střípky mozaiky, v jeden velký, úžasný a ucelený obraz. Ten představuje Hospodina, našeho Otce takového, jakým skutečně je.

Pojďme na to.

Text, nad kterým dnes budeme přemýšlet je zapsán v Lukášově evangeliu

Lukáš, 23:32-43 – ČEP *nečíst napříč + poznámka (bude zmíněno později)*

Bezejmenní muži na kříži.

Jsou označeni textem jako zločinci, tzn. ti, kdo se provinili proti zákonu. V podání Matouše a Marka jsou jejich činy specifikovány ještě konkrétněji, a to řeckým slovem *léstai*, což se překládá jako bandité nebo doslova vzbouřenci. V popisu tak strašné události jako je ukřižování Ježíše Krista jsou evangelisté poměrně struční. Jakoby mimochodem zaznamenávají dění pod křížem, tedy to, že o Ježíšovo oblečení bylo losováno, pak také to, že se lidé dívali, tedy Kristu se neposmívali, kdežto členové židovské rady ano. A nebyli v tom sami jak ten text prozrazuje, Kristu se posmívají i vojáci. /Ať už vážení členové rady nebo vojáci, každá skupina z úplně jiných důvodů. Všichni posmívající se spojují titul Krista s výzvou, aby zachránil sám sebe.

Členové rady, tedy vůdcové tehdejší izraelské společnosti, se vysmívají tvrzení, že Kristus je Mesiáš, ten Boží Vyvolený.

Tenhle? No to určitě teda.

Vojáci se mu vysmívají proto, že je nazván židovským králem, má to i napsáno na tabulce, která visí nad ním na kříži.

Zločinec na kříži se směje tomu, že Ježíš je Mesiáš. Svými slovy „to jsi Mesiáš?“ chtěl zřejmě Ježíše vyprovokovat k tomu, na čem mu záleželo jako na jediném a naprosto hlavním. Říká: *jestli je ještě nějaká šance, jakákoli, tak chci být zachráněnej. Jako pokud budeš, Kriste, zachraňovat sebe, jak tě k tomu vybízím, jsi-li ten Mesiáš, tak ale nezapomeň, to je kvůli nám hlavně, jo? Vo tebe mi tak nejde, ale mně jde vo to, abych moh'žít dál!*

Abych byla férová a také pro ty, kteří se rozhodli stejně jako Berojští zkoumat, jestli to, co vám tu vykládám, je pravda a je to v Bibli, tak musím zmínit, že tento rozhovor je zapsán pouze v Lukášově evangeliu, v ostatních ne. Respektive zde zmíněné postavy (členové židovské rady, vojáci i zločinci) tam jsou, v těch ostatních evangeliích, dělají to, co dělají, všichni se vysmívají Ježíši, ale slova rozmluvy mezi zločinci a Ježíšem zaznamenána nejsou.

Lotři se Kristu posmívají oba.

Ale jen do chvíle, než tomu jednomu něco secvaklo a on začal přemýšlet trochu jinak. A vnímat Ježíše trochu jinak. Zřejmě se jeho smýšlení změnilo s blížícím se koncem jeho pozemského života. Teklo mu do bot. Uvědomil si, že Kristus je jeho jediná naděje.

Přemýšleli jste někdy nad tím, proč byl Ježíš na tom prostředním kříži? Proč nebyl třeba na kraji? Chtěli ho snad tímto činem ještě více zesměšnit? Označit ho za "krále"? Označen tak byl Pilátem Pontským a židovským velekněžím se to zrovna dvakrát nezamlouvalo. Pojdme si o tom přečíst v Janově evangeliu

Jan 19:19-22

Ten nápis četlo mnoho Židů. A byl dokonce napsán ve 3 jazycích: hebrejsky, řecky a latinsky-někdy se uvádí římsky :)

Nejen tedy pro židy, ale komplet pro všechny, kteří se přišli podívat. I pro Římány a pohany. Všichni mohli ve svém rodném jazyce číst, že na kříži visí židovský král. A všichni se také mohli ptát proč.

~~Když to tedy~~ ^{Pilát napomenuli} Židovští kněží Pilátovi vytkli, že pokud už měl tu potřebu a chtěl se nějak vyjádřit, tak na tabulce mělo stát ne židovský král, ale že se za něj jen vydával, a proto ho stihl takový trest.

Když mu to tedy vytkli, tak je Pilát poslal s prominutím k šípku slovy "co jsem napsal, napsal jsem".

Kdyby snad někdo z vás k tomuto muži choval sympatie pro jeho snahu zachránit Ježíše před ukřižováním, tak vám o něm něco málo z historie prozradím. Kromě toho, že měl nějakou zvláštní zálibu v tabulkách, za chvíli si o tom povíme víc, tak to byl člověk s násilnickými sklony, který často v Jeruzalémě vyvolával nepokoje. Vůbec prvním jeho činem bylo, že dovolil proti všem dosavadním zvykům římské posádce, aby do Jeruzaléma vpochozovala s korouhvemi, stříbrnými orlicemi a malými obrazy zpodobňující císaře, ač doposud bylo zvykem nechávat tyto korouhve před branami města, aby nebyl urážen náboženský cit obyvatelstva, které v obrazech císařových vidělo modloslužbu. Židé ihned vyslali delegaci do sídla Pilátova v Cesareji se žádostí o odstranění tohoto zneuctění svatého města. Po pětidenním vyjednávání dal Pilát židovské vyslance obklíčit žoldnéři s hrozbou, že je všechny zabije, nedají-li mu v té věci pokoj. Nato Židé prohlásili, že raději podstoupí smrt. Pak teprve Pilát povolil, vzápětí však dal vsadit na palác Herodův v Jeruzalémě tabulky, označené císařovým jménem, ale bez jeho obrazu. Židé už si stěžovali do Říma a císař Tiberius nařídil, aby tabulky byly odstraněny.

Tolik k osobě Piláta Pontského.

Ale zpět na Golgotu.

3 kříže.

Ježíš, 2 zločinci, kriminálníci, darebáci, vyvrhelové, delikventi, padouši a klidně si dosad'te další synonyma...jeden po pravici, druhý po levici...Nepřipomíná vám to něco? Nějaké jiné místo v Bibli?

Syn člověka, pravice, levice... Nebudu vás dlouho napínat, pojďme společně otevřít své Bible a najděme si Matoušovo evangelium

Matouš 25:31-46

Vím, že tento příběh čteme spíše ve významu posledního soudu.

Zkuste si v duchu představit tu scénu: Syn člověka, lidé, rozdělení po pravici, po levici jako ovce a kozli. Ovce po pravici, kozli po levici...

A vraťme se opět na Golgotu: co tu máme? 3 kříže. Ježíš, 2 zločinci, darebáci, vyvrhelové, padouši atd...jeden je Ježíši po pravici a druhý? Po levici.

Vím, v Bibli se nepíše, kdo byl na které straně, ale troufnu si říct, že ve světle těchto veršů nebude nijak těžké to odhadnout.

Pojďme si ty verše trochu rozebrat.

V kapitole o ovcích a kozlech se může zdát, že lidé jsou zde rozdělováni podle svých skutků. Jedni se chovají dobře, tak jdou do nebe a druzí se chovají špatně, tak jdou do pekla...No...ano i ne... :) Jsou dva druhy skutků, nebo možná lépe řečeno činů: činy nevědomé, které spíše známe pod pojmem reflexy a činy vědomé, tedy ty, které se rozhodneme udělat po zvážení okolností.

Reflex je, když nechtě položíte ruku na rozpálenou plotnu a než vůbec stačíte zaznamenat, že je to horké, mozkem zpracovat, že byste měli ruku stáhnout, protože jinak se vám na kůži vytvoří spálenina, tak tělo zareaguje samo-cukne rukou zpět a vy už jen hledáte úlevu ve studené vodě. Tady vlastně máme oba příklady činů: jak nevědomý, automatický reflex (ucuknutí zpět), tak vědomé vyhledání chladu, který zmírní účinky tepla na kůži.

Jaký typ činů, skutků máme uveden v biblickém textu?

Jsou to činy vědomé, tedy činěné na základě našeho rozhodnutí. Ti souzení lidé se nějak rozhodli. A na základě čeho se rozhodli? Co určuje, jestli to bylo dobré nebo špatné rozhodnutí? Jaké pohnutky k tomu rozhodnutí vedly? Jestli chci nebo nechci pomoci. A když si to vezmeme podle těch veršů, tak je to o tom, jestli chci nebo nechci pomoci komu? Nejen svému bližnímu, ale vlastně samotnému Ježíši.

Jestli se rozhodnu pro Ježíše nebo se od něj odvrátím zády a dělám, že tam není. Vím o něm, ale nechci ho řešit, zabývat se jím. Chci si žít svůj život, být tu co nejdýl, nedávat zbytečné výdaje na druhé, protože sám mám málo, natož něco chytit při návštěvě v nemocnici.

Co učí Ježíš? Jaká jsou podle něj největší přikázání?

Matouš 22:37-40

Milujte se navzájem...takže skutky ano, ale mají být založené na rozhodnutí, že se chceme řídit Ježíšovým nařízením. Tedy jsou dělány S láskou, ne PRO lásku. Neděláme je proto, abychom si zasloužili Ježíšovu náklonnost nebo pozornost či uznání, to není třeba, on je na naší straně už od úplného začátku. Děláme je s vědomím, že je to pro Něj, rozhodli jsme se pro Ježíše.

Zločinec na kříži, který se Ježíši směje a vyzývá ho, aby zachránil sebe i jeho, představuje skupinu lidí, kterým záleží jen na sobě samých. Chtějí zachránit svůj život, aby mohli žít dál.

Ten druhý, který ho okřikuje a následně Ježíše žádá, aby na něj nezapomněl a vzal ho k sobě, představuje ty, kteří ví, že svůj život ztratí. Ale také ví, že Ježíš má moc ho zase navrátit. Slyšíte to tam? Opět ozvěna Ježíšových slov, která pronášel ke svým učedníkům.

Lukáš 17:32

A v jaké situaci to Ježíš pronesl?

Ve chvíli, kdy se ho farizeové ptají, kdy přijde Boží království. On jim odpoví tak nějak promiňte mi ten lidový výraz „napůl huby“, odbude je, ale svým učedníkům pak udělá na toto téma celou přednášku. A když se dostává k tomu, jaké to tady bude v posledních dnech, resp. v posledním dni, mluví právě o tom, že kdo bude chtít svůj život zachránit, přijde o něj, ale kdo ho ztratí, zachová jej.

Zločinci jsou přesně v tomto postavení.

Jeden ví, že ještě dnes, možná už za pár hodin, zemře a chce se zachránit.

Chce žít.

Chce sestoupit z kříže, osvobodit se od trestu, který mu byl vyměřen, spravedlivě podotýkám

Chce zdrhnout za kopečky někam na Bahamy a cestou se ještě stavit pro ukryté peníze, co nakradl, aby si mohl ten zbytek života, co tu ještě má, náležitě užít.

Druhý zločinec si je také vědom blížící se smrti a toho, že bude nevyhnutelná.

Trest přijímá. Ví, že dostává po právu to, co mu patří. Ale najednou se mu naskytne možnost se zachránit. Jen trochu jinak, než jak si to představoval jeho kolega. Přestává lpět na svém pozemském životě a dochází mu, že může mít něco víc. Že sice tady ten svůj pozemský život ztratí, ale že má naději jej získat zpět. Že může vejít do Božího království. Ale má to jeden háček, někdo ho tam musí protáhnout. A on si uvědomí, že ten někdo je Ježíš, židovský král. Proto ho nevyzývá k žádné akci jako ten druhý. Možná si i uvědomuje, že to vše musí proběhnout, že někdo ten trest musí na sebe vzít, aby bylo zase vše tak jako dřív. Abychom měli čistý trestní rejstřík. A tak nežádá o záchranu z kříže, ale o záchranu pro Boží království.

„Kdo by usiloval svůj život zachovat, ztratí jej, a kdo jej ztratí, zachová jej.“

Společným jmenovatelem těchto 2 hlavních textů je rozhodnutí se pro nebo proti. Pro Ježíše nebo proti němu. Nic mezi tím není. Není zlatá střední cesta, jen tyto 2 možnosti.

Všechno nebo nic.

Když čtete knihu, většinou dočtete kapitolu a další si necháte třeba na další den. S Biblí je to trochu jinak. Nelze k ní přistupovat tak úplně jako k beletrii. Je to prostě trochu jiná kniha, vlastně celá knihovna. A hlavně, rozdělení Nového zákona na kapitoly je občas poněkud nešťastně zvoleno. A je tomu i v textu o ovcích a kozlech. Kdybyste totiž četli dál, tak ten příběh nekončí ve 25. kapitole, jak by se mohlo zdát, ale pokračuje ještě v následující 26. kapitole. Pojdme si těch pár veršů přečíst a dočíst tu část až do konce.

2 verše, které zpětně ve světle událostí na Golgotě získávají zase jiný rozměr.

Nevim, jestli jste někdo slyšel křesťan' Katky Miklicové, které měla na Věch'ně někdy v březnu.
~~Vzpomínáte si ještě na kázání, které tu měla před 3 týdny Katka Miklicová?~~ Pro mě osobně bylo velmi povzbuzující. Mluvila o mentalitě sirotka.

My nemusíme přemýšlet jako sirotci, to místo u rodinného stolu si nemusíme nijak zasloužit, už ho máme. Získali jsme ho tím, že sám Bůh podepsal papíry k adopci a tím nás přijal za ^{sve}vlastní. Podepsal je vlastní krví.

Není silnější důkaz náklonnosti, věrnosti a lásky než to, že za vás někdo položí ^{svůj} vlastní život.

A Ježíš to udělal.

Jak se dnes rozhodneš? Ztratíš svůj život nebo jej nalezneš?

Na závěr mi dovolte už jen 2 věty.

Smrt na kříži byla důkazem, že Ježíš byl ČLOVĚK.

Vzkříšení bylo důkazem, že Ježíš byl, je a navěky bude BŮH.

AMEN

píseň 83